Ч. 267. Четвер 28 падолиста (11 грудня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З угорского сойму. — Новий італіяньский закон про розводи. — Реформа реґуляміну в німецкім парляменті.)

Передвчера конферував у Відни Сель з дром Кербером і ґр. Ґолуховским, а відтак був на авдиєнциї у Цісаря. Також ґен. Февервари був у Цісаря. З того заключають, що запевнене є навязанє дальших угодових переговорів. — На зборах прихильників Вольфа устроєно Вольфови маніфестацию з нагоди его побіди над Шальком, ухвалено зреформувати его сторонництво і заняти становище супротив угодового еляборату Німців. Узнано, що дотичний еляборат не є відповідною підставою до переговорів з Чехами, бо він жертвує Німців Морави і Шлезка. Перед узнанєм німецкого язика за язик державний, не можуть розпочати ся ніякі переговори з Чехами в національних справах. — Дневники доносять, що в короткім часі Цісар заіменує 20 нових членів палати панів.

На засїданю чеських послів до сойму і парляменту предложено три проєкти чеських відповідий на німецкий еляборат, а іменно один реферат послів Герольда і Крамаржа, другий Жачка а третий Прокопа Ґреґра, редактора і видавця Narodn-их List-ів. Збори ухвалили однодушно всї ті три предложеня переслати комісиї парляментарній молодоческого клюбу у Відни, для оконечного виготовленя чеської відповіди. — На народних зборах німецких в Лінцу, в котрих взяло участь до 4000 людий, виголосив маршалок краю др. Ебенгох бесїду про політичну ситуацию. Між иншими сказав, що відносини в раді державній невідрадні і можна побоювати ся, чи сойми краєві будуть мати час на наради. Бесїдник вказав на то, що язикові борби вичерпують всї сили народів та не допускають до полагодженя в парляменті найважнїйших справ, як угода з Угорщиною, торговельні договори і ріжні справи дотикаючі економічних інтересів держави. Порозуміне між Німцями і Чехами єсть безусловно конечне, а на погляд дра Ебенгоха оно при добрій волі можливе. Наслїдки дальшої борби були би грізні. Бесїдник взиває послів до працї, аби не занапастити конституциї.

На вчерашнім засїданю угорского сойму предложило правительство проєкт закона о податку від цукру. Той проєкт, що має обовязувати в 1903 роцї, установлює на 13 місяців премію для фабрикантів цукру в висоті 21 мілїонів корон, замість дотеперішних 18 мілїонів. На вчерашнім засїданю фінансової комісиї сойму заявив міністер гонведів Фаєрварі, що заведенє дволїтної служби войскової коштувало би кождого року о 110 мілїонів корон більше, а першого року 207 мілїонів корон. В тій справі треба полишити правительству час до виготовленя відповідного закона.

Італіяньске правительство предложило парляментови проєкт закона о „реформі родинного законодавства“, котрий проєктує введенє в Італії розводів. Предложенє складає ся з 21 параґрафів. Закон каже, що розвід може наступити, коли перед тим була судом признана сепарация і тревала: при бездїтних подружах рік, впрочім три роки. Причинами сепарациї могли бути: 1) чужоложство, 2) злосливе покиненє, 3) побої або тяжка обида чести, 4) засудженє на 20 або більше лїт вязниці (хоч засуд наступив перед шлюбом і був другій половині подружа звісний). У всїх тих случаях може лише невинна сторона, а нїколи виновник домагати ся розводу. Притім виновник не може збогачувати ся коштом невинного. При розводї з причини чужоловства виновник не може одружити ся із співвиновником і дїти з чужоложства не можуть бути леґітимовані. Розведені не можуть назад побрати ся. Окремий розділ строго пильнує права дїтий. Розвідка з чужої держави одержує назад своє давне горожаньство.

1)

ХОХЛИК-ЗБИТОШНИК.

(З польского — Елїзи Оржешкової.)

Не знати, яким чином збиточний Хохлик зміг сюди залетїти, але се певна річ, що опинив ся в місци для себе зовсїм не одвітнім, тай зачав бурити в головах судиїв, урядових та присяжних, іменно у сих других, гадки зовсїм не схожі з їх повагою, анї з дїлом, котре сповняли. Се був той самий Хохлик-збитошник, за причиною котрого королева ворожок запалала була любовію до осла, а прабабуся, в самій середині найурочистшого оповіданя упала з стільчика так поспішно, що слухачі замість, аби мали тремтїти зі страху, зачали реготати ся і пчихати зі сьміху; — той самий, що відбирає міць найдобрійшому пиву, перепиняє найдобрійшій сметанї збивати ся в масло, зводить найобачнійших подорожних на блудні шляхи, і що хвиля в ріжних млинах перевертає людям усе горинїж. З відкіль прилетїв? Либонь зі звізди, котру можна було видїти крізь вікно, як сьвітила високо і далеко. Подобалась єму суперечність межи пречистою тихою звіздою, а глїтною і душною судовою палатою; він сказав собі: „Побачимо, що се за млин!“ — і вилетїв. Куди влетїв? Годї вгадати: може і крізь малесеньку щілинку у вікнї, бо й сам він був маленькою істотою з золотистого туману, з дуже малесенькими крильцями, а з цілої его особи найбільше відличав ся носик, що безнастанно порушав ся, і здавало ся, висьмівав усе, усїх на сьвітї. Але і носик, хотяй з цілої особи найпримітнїйший, був також малесенький. Колиб у палатї мав хто-небудь мікроскоп, то що не побачив би влїтаючого до неї хохлика, — але нїхто не подумав принести той прилад в се місце, анї навіть консиляр, в золотих окулярах, котрий де инде мав частенько з ним дїло. Отже, як се звичайно буває з людьми, котрі з мікроскопом і без мікроскопу не бачать, що їх окружає і що їх в найблизшій хвили стрітити може, сидїли всї в ґазовім сияєві, поважні, уважні, певні свого розуму і совісти, а хохлик влетїв, завис під повалою, настороживши одно ушко, потім друге, поглянув у бік один, потім у другий, хитко покрутив носом, і аж залив ся сьміхом. „Хе-хе, хе-хе! Тож то я їм збитка вистрою!“

Коли є на сьвітї місця до збитків неодвітні, то се було з усїх найбільш неодвітне; коли є люде, з котрих повинні оминати збитошники, то сї заслугували найбільше на ту вирозумілість. Стїни високі та гладкі з двох боків перерізані двома рядами вікон; від оздобної повали опускали ся громади горючих лямп, червоні филї сукна спливали по ступенях, над котрими за довгим столом і товстими книгами полискують ся на уборах золоті гафти; — напротив червоних филь, довгого стола і золотих гафтів, над рядами лавок, мозаїка розігрітих лиць мигтить роєм розпалених очий. Суворість з величавостию, несупокій серед нерухомости, поодинокі голоси, що з торжества похоронного і грози лїкарської наради, в котрій рішаєсь о людскім житю, ожиданя і жара чистилища, з котрого одні двері ведуть до пекла, а другі на землю, котра з відтам видає ся раєм, таке було місце.

А люде? Що тільки мож найповажнїйші і найпочестнїйші. Навіть рідко лучає ся, щоби склад суду присяжних давав так певну поруку інтересови обвиненого, а однак виглядали они як дібрані. Чи при витяганю на здогад карток з назвищами був присутний Хохлик, котрий уміє вистроїти і таку пустоту, що в розвиваній штуцї найчудеснїйшої материї нагле показуєсь маленька, молем вигризена дїрка — се его таємниця. Тимчасом не було видно нїякої дїрки: анї в розумі, анї в честности, анї в славі тих людий рішучо нїякої дїрки не було видно.

Під гладкою стїною засїло їх дванайцять на тяжкій, темній, двоповерхній лаві. Поверх низший, як звичайно, заповняли висші стани суспільні.

Перший з краю, котрого за годину перед тим обдаровано гідностию провідника присяжних, сидїв юрист, котрого всї називали в тім городї меценатом. Титул, належний єму зовсїм і добрано пристаючий до поважної і поважаної его особи. Майже цїлком сиве волосє і сива густа борода окружали крїпке, хоч і немолоде лице, розяснене бистрим, блискучим оком, приоздоблене виразом розуму і доброти. Справний знаток права, знаменитий бесїдник, стояв ще недавно в тім місци перед тим довгим столом яко оборонець покривджених або загрожених, але від якоїсь пори перестав ставати, і вживаючи спокійно скромного майна, віддавав значну частину его в самого себе на услуги

В німецкім парляменті поставив пос. Ґребер внесенє о зміну реґуляміну палати в той спосіб, щоби уділюванє голосу при дискусиї було зависиме від личного погляду президента палати, а крім того, щоби в дискусиї над зміною реґуляміну нїхто з послів не промавляв довше як пять мінут. Серед великого крику і протестів опозициї ухвалено закон Ґербера 206 голосами против 91.

Новинки.

Львів дня 10 го грудня 1902.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував секретаря в міністерстві справ внутрішних Володимира Децикевича секцийним радником в тім міністерстві.

— **Вісти з львівскої аепархії.** На конкурс розписана парохія Дернів з прилуч. Тадане, буского деканата, приватного наданя, з речинцем до 22 січня 1903. Презентовані мають згодити ся на евентуальне відділенє Таданя. — Конкурс на посаду катихита школи виділової в Радехові, розписує окружна рада шкільна в Камінці струм. з речинцем до 31 грудня с. р. Іменований катехитом обовязаний уділяти науку релїґії і в 5-кл. школї женьскій.

— **Новий уряд почтовий** зі звичайним кругом діланя входить в жите з днем 11 грудня с. р. у Волянцї, повіта дрогобицкого. Уряд сей буде получений через пішого післанця між Волянкою а ц. к. урядом почтовим в Бориславі. Округ доручень ц. к. уряду почтового у Волянцї творять громади Волянка і Тустановичі як також обшар двірский в Тустановичах.

— **Картярство у Львові.** В суботу по полудни вела ся дальша розправа проти львівских картярів і ставав яко сьвідок бувший кельнер з каварні „Метрополь“, Вільгельм Ріс, тепер платничий в готели французскім, котрий зізнавав дуже некористно в справі обжалованих Яновича, Позамента і кількох иньших. На запитанє судиї каже, що сам Янович грав „ферблях“, „мачка“ та доставляв до „наші-ваші“, та сам розпоряджав в каварни і на горі. Позамент грав там також, доки мав інтерес. (Позамент присутний на сали, кричить: Я грав лиш в біляр). Сьвідок: В „наші-ваші“. За банк не хотів давати 10 зр., лиш 5 зр Позамент був там королем; грав головно в „наші-ваші“ і в „мачка“. Дальше зізнавав сьвідок, що Позамент, коли держав банк, платив картового 5 зр., а коли лиш доставляв, то 1 зр. По 3 годинї над раном кождий гість платив за сьвічку по 1 коронї. Грачі грали нераз і 24 годин, бо коли сьвідок по 3 годинї рано пішов спочивати, а о 2 год. по полудни вернув назад до каварнї, то застав гостий все ще при картах. Дальше зізнавав Ріс, що Любінґер грав в „наші-ваші“, а Берґґравн тримаючи банк при „наші-ваші“, виграввав навіть грубі гроші; що за его часів були два сезони для грачів, перший в зимі.... в січни 1901, котрий тревав три неділї, а другий, в котрім грали Позамент і Лїпшіц в готели „на нумерах“ (в нумерованих комнатах готелевих). Звичайно грали грачі в каварни на долинї, відтак ішли на гору, а коли побоювали ся поліциї, то ішли аж до пивниці. Звичайно сїдало до гри по 12 до 15 людий, але грачі заєдно зміняли ся. Шашкевич грав в „наші-ваші“, „ферблях“ і „мачка“. Др. Ґоломб грав також, але від коли оженив ся, перестав грати. Одного разу грали в „наші-ваші“; нараз хтось крикнув: „Комісар іде!“ Тодї всї кинулись до гроший на столї і кождий хапав що міг; один мав з десятки віддертий кусень в руцї, а другий кусень з пятки.

— **Краєвий союз кредитовий** відносить ся з просьбою до всїх інтересованих, що хотїли би набути землю, щоби єму донесли: кілько наміряють набути ґрунту, кілько орного поля, кілько пасовиска, а кілько лїса, за яку цїну, який капітал можуть зараз зложити, а яку би евентуально хотїли засягнути позичку на намірене купно. Інтересованих, що мають до позбутя маєтности більші або менші, зволять подавати: кілько морґів поля числить посїлість, кілько орного поля і якої кляси, кілько пасовиска, кілько лїса, кілько жалають та які довги є до сплати і на яких условинах. Усї предложеня належить зголошувати на адресу „Краєвого Союза Кредитового“ стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, І. пов.

— **Нещастє на гладкій дорозї.** Львівский адвокат — як доносить „Tyg. Samb.-Drohob.“ — виїхав дня 1-го с. м. зелїзницею через Стрий до Борислава в гостину до свого тестя Гопфінґера, урядника галицкого банку кредитового. За Стриєм на пристанку Завадів вели до того самого пересїку Штольц і его зять з Нежухова, і скоро лиш побачили дра Ляндава, зараз зачали его напаствувати, щоби їм віддав золотий годинник, котрий украв в ночи зі середи на четвер минувшого тиждня, ночуючи у них в Нежухові. Др. Ляндав вилеґітимував ся хто він і увіряв їх, що нїколи не був в Нежухові, отже й не міг там ночувати, та що перший раз в житю їх видить, але то все не помогло, бо Штольц і зять его домагали ся відданя золотого годинника. Так приїхали аж на стацию Дрогобич, де прикликали з перона поліцияна і казали дра Ляндава яко злодія арештувати і зревідувати. Др. Ляндав вже не міг поїхати до Борислава, бо мусїв під ескортою жандарма піти на поліцию до міста. У інспектора поліциї вилеґітимував ся др. Ляндав знову, а той его увільнив, але Штольц і его зять оперли ся тому і зажадали, шобы на їх одвічальність віддати пізнаного злодія до суду. Отже всїх відослано до суду, де присутні дрогобицкі адвокати пізнали зараз свого товариша, а судия тогди по списаню протоколу увільнив его, а Штольца і зятя задержав яко незнакомих. Коли др. Гаймберґ поручив за Штольца і его зятя, то судия і їх увільнив, але цїла та історія закінчить ся мабуть аж перед судом окружним в Самборі, бо др. Ляндав запізвав Штольца і его зятя о клевету.

— **Загальні збори ґімнастичного товариства „Сокіл“.** Дня 30 падолиста с. р. відбули ся загальні збори „Сокола“, котрі відкрив голова п. Альфред Будзиновский. Із звіту за рік 1901/2, який предложено зборам, довідуємо ся насамперед, що старшина „Сокола“ позискала для ґімнастики теоритично і практично за границею виобразованого фаховця в особі п. Боберского, котрий посьвятивши цїлий свій по-

---

ближним і суспільности. Пильний провідник в нарадах присяжних! Поважнїйшого, чистїйшого, з певнїйшим судом і совістию не можна собі навіть подумати! Побіч юриста сидїв медик, котрого називали загально консиляром. Єго лице було менше кріпке від лиця тамтого, але так само розумне і сумовите. Може безнастанний вид людских страждань поклав на его устах вираз двох нерозлучних чувств — доброти і смутку; може також через се, що мав на очах в золотій оправі окуляри, котрих скла, відбиваючи сияєво ґазу, блищали двома золотими іскрами.

Третий з черги був вислужений урядник, досить високого чину, совітник з довгим дипльоматичним лицем і з кількома блискучими ґузиками на сурдутї, запятім аж по бороду, прикрашену вузкою смугою шпаковатого заросту.

Четвертий, городянин, властитель двох великих камениць, менше ніж меценат і консиляр славний з честнот альтруїстичних, за те більше звістний з пильної і запопадної практичности. На кілько совітник був старанно запятий, на тілько сурдут обивателя розтвирав ся широко а з під него показував ся осліплюючо білий перед сорочки, а се додавало значнїй товстотї городянина ще знатнїйшого вигляду.

Два послїдні належали до станів, котрі мали у загалу може найсердечнїйшу симпатию. Були се: властитель більшої сїльскої посїлости, шляхтич, з білим чолом, опаленим карком, половим волосєм, мягким поглядом, — та чорноволосий огнистоокий артист-маляр, правда, не ґенїй, але замітний і доволї гідний талан, і через те утїха і слава свого родинного города.

Всї они в віцї, котрий для важних справ найвідповіднїйший, — нї одного молодуна анї старця. Цивілізация цїлковита; наука, штука, маєтки движимі і недвижимі, чесноти публичні і приватні. Таких було шїстьох.

За ними ще двох, хоч не в тій мірі, та все-таки до якоїсь степени цивілїзованих. Се дрібні міщани: темно-шкірий, вусатий, повен фантазиї швець і крісластий, тяжкий пекар, яснїючий червоними щоками і червоною кокардою кравати під бородою.

Дальше вже нїчого замітнїйшого. Чотири баранячі кожухи і тількож кудлатих чуприн. Се мужики. На сих остатних хохлик навіть не глипнув. З ними він також не рідко доказує, — гай, гай! — але деинде, — однакож тут не обіцює собі по них зовсїм нїчого. Їх значінє в таких, як нинїшна обставина мусить бути майже нїяке. В нарадах і в видаваню засуду буде вести перед цїлковита цивілїзация, до неї прилучить ся півцивілїзация, а темнота, колиб навіть не хотїла нї до кого прилучитись, знайдесь в значній і безуспішній меншости.

Як же пригожа була пригода, котра так гарно дібрала судиїв до такої важної справи, — але, з огляду на молодечий вік виновника і страшні наслїдки его дїла, просто поражаючого! Вісїмнайцятилїтна дитина, в однїй з найбіднїйших частин города, підпалила дім свого хлїбодавця, а в пожежі згоріло кільканайцять иньших домів. Тому то, коли узброєні вояки завели того худого шибеника в тюремній сїрачинї, всї судиї перемінили ся цїлі в дослїдний зір. Значний простір, на котрім спливаючі від стелї лямпи намічували сьвітляну смугу на вивоскованім помості, відділяв сидїня від лави обвинених, отже не могли добре придивитись шибеникови в тюремній сїрачинї.

Він виріс у висоту з великою шкодою для ширини: нїякої відміни в раменах і клубах, просто — одна висока і тонка тичка. Лице довге, кістляве, пригадувало барвою вівсянку, по обох боках острого носа малі, майже непритомні очи, що від часу до часу остро поблискували, на подовгастім черепі рідке ясне волосє. Рота майже не видко, так обвинений затис его, і аж тогди, коли зачинав на задавані питаня відповідати, можна було бачити, що так як і лице, мали барву вівсянки.

Тепер судиї перемінились цїлі в уважний слух. Провідник питає ся шибеника о імя. Відповіди майже не чути, — та се дурниця!

— Чи син вінчаних родичів?

І тепер відповідь так тиха і невиразна, що провідник, котрий єї почув, голосно, для ужитку присяжних, бо тї не могли чути, повторяє:

— Незнаного батька.

— Де вчив ся?

— Нїгде!

Позволяють обвиненому сїсти. Довгими кістлявими руками він окутує ся в дуже вільну на него сїрачину, сїдає, а на тлї темного поруча лави, о котру опер ся плечима, виглядає немов нерозлучений єї орнамент, немов фіґурка вирізблена з костий, а зображаюча може аскета або ідїота. При бічнім столику секретар суду стоячи читає голосно опис справи. Судиї цїлі переміняють ся в слух. Анї один вираз не повинен уйти їх уваги, нї одна подробиця не може бути для них незнаною. Слухають звернені лицями до читаючого. Над самим широким чолом мецената, нїби з напруженої уваги, підносить ся і вершкує над иньшими пасмо сивого волося, — шляхтич, спершии ся ліктем на лавку, засунув білу руку в золоте волосє, — совітник прибрав дипльоматичний холод статуї, артист змінив ся, швець наїжив вуси, голубі очи пекаря стоять стовпом серед червоного лиця.

Саме якраз тодї влетів у палату Хохлик. Тепер він колише ся під стелею на малесеньких крилочках, регоче ся, крутить носиком і цїлий заглублений в огляданю присяжних запитує себе самого:

„На котрого би найперше впасти?“...

Секретар читає уступи акту обжалованя, де описуєсь саме признанє до вини молодого приступника. Запитаний: „Чи се ти зробив?“ — він відповів з безличностию скінченого шибеника: „Я!“

— Длячого ти се зробив?

— Бо собаче жите менї вже опротивіло!....

— Ти знищив свого хлїбодавця!

— Най его чорти візмуть! Нехай єму кости покрутить! Нехай его грім забє!

заслужбовий час „Соколови", правдиво по майстерски зорґанізував вправи так, що днесь кождий член, навіть такий, котрий був хоч би і в німецкім турнферайні, виходить з признанем і повним личним вдоволенем. Відтак взяла ся Старшина до орґанізациї філій „Сокола" по провинциї. Зладжено взірцевий статут, інформацию і інструкцию. а за покликом старшини пійшов перший Станиславів і завдяки енерґічним заходам п. Генриха Будзиновского засновано першу філію львівского „Сокола". Ся філія буде в найблизшій будуччині найсильнійшою і найдіяльнійшою. Друга з черги філія є в Перемишли а розвиток єї заповідає ся дуже гарно. — Трета філія є в Коломиї. Опісля взяла ся Старшина до орґанізациї сторожий огневих по селах. В тій цїли урядила в днях 30. червня 1, 2, 3 і 4. липня курс для інструкторів сторожий огневих сїльских, за материяльним причиненем ся Хвального Товариства „Дністер" і при фаховій помочи пана Щебровского, секретаря союза охотничих сторожий пожарних у Львові, пп. Правна і Елїсевича, начальників львівскої сторожи міскої і під доглядом п. дра мед. Грабовского, за що зложено тим Добродіям прилюдну подяку. Курс закінчив ся пописом і роздачею сьвідоцтв 46 фреквентантам курсу. Відтак видала Старшина статут і інструкцию, і заложила доси 5 філій пожарних „Сокола", а то: в Журавні, Колоколині, Іваню золотім, Скнилові і Романові. Журавеньска сторожа розпочала вже свою діяльність. З неменшою опікою занимала ся Старшина і иншими справами, котрі попри моральну користь, також причиняли ся до збільшеня фондів Товариства. Секция фінансова, під проводом п. Яремкевича заняла ся уряджьнєм фантової льотериї і видала відозву з зазивом до надсиланя фантів на ту цїль. Велику користь моральну і материяльну принесла Товариству секция забавова під проводом п. Иосифа Доманика і хор під батутою п. Вінцковского. Дані концерти і вечерки в Золочеві, у Львові, Городку, прогульки до Ґрунда і шість вечерниць на „Бесїдї" у Львові суть найлїпшим доказом проворности тої секциї, а одушевлені принятя і витаня Сокільскої дружини і зиски касові були доказом, що суспільність руска полюбила Сокільство і зрозуміла ідею сокільску. Із звіту грошевого показує ся, що товариство мало в згаданім повисше часї 2114 К. 99 с. приходів а 2044 К. розходів. Загальні збори вибрали головою товариства одноголосно п. Альфреда Будзиновского, першим заступником голови п. Івана Боберского, другим заступником п. Онуфрія Пащака. Члени старшини: Алиськевич Андрій, Шевчук Василь, Семотюк Юрко, Доманик Иосиф, Кисїль Гнат, Кучика Денис, Лещій Северин, Сполїтакевич Іван, Шухевич Володимир, технїк. Заступники старшини: Будзиновский Леонард, Матреньчук Спиридіон, Любович Евген. Настоятелї вправ: Боберский Іван, Семетюк Юрко і Матреньчук Спиридіон. Комісия контрольна: Ніжанковский Ярослав, Сіяк Николай і Максимович Осип. На внесенє п. Будзиновского іменували збори серед ґрімких оплесків п. Ільку Яремкевича членом основателем. По сім залагоджено ще справу зміни статутів, внесеня і інтерпеляциї.

— На коляду і на даруики в день сьв. Николая для молодіжи надають ся дуже добре ілюстровані видання руского товариства педаґоґічного у Львові, як ось слїдуючі: *Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. ІІ. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. ІІ. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Гете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Се все (каже ся в акті) говорив він з дикою злостию і ненавистию, з безсоромностию котра каже допускати, що той чоловік абсолютно не знає розрізнити доброго від злого.

Тут меценас похилив ся до сидячого побіч товариша і шепнув (судям присяжним не вільно з собою розмавляти):

— Консиляре, чи не піроманія?

Золоті іскри в окулярах задрожали:

— Сумніваю ся. Піроманія не руководять гнївом анї ненавистою.

— Коли так — шепнув ще меценас, то маємо перед собою мабуть одного з найстрашнійше зіпсованих виметів суспільности.

Якраз в ту хвилю Хохлик фуркнув з під стелї, і як птах на галузи завис на самісіньскім чубі пасма сивих волосків над самим чолом меценаса. Той кілька разів порушив ся нетерпеливо і потряс головою. Що стало ся єму?

Мимо найбільшої натуги не може дальше слухати читаючого акту. Мисль, память, фантазия відмовили єму послуху. Чує що робить зле.. Через хвилю ще боре ся, але воля покидає єго зовсїм без упору, якась рокова сила переносить єго за богато миль і лїт — він стає ся глухий і слїпий на все, що довкола него діє ся, а бачить і чує річи зовсім а зовсїм иньшого змісту, ніж проступки і суди. Він на селї... Бачить під чистим, синим небом гарний голубий став, чує шепіт листя та щебіт птахів.

Весна... Все на земли цвите. Він сам над ставом лежить... Впрочім він не старий ще і сорок лїт не має може працювати.

Він думає про любов і она єму здає ся далеко красшою ніж усї кодекси сего сьвіта. Єму здасть ся, що вмів би полюбити в тій хвили так, як ще ніколи не любив. Зачинає бажати любови і шептати стрічки поем, котрі дуже давно тому запали в єго памяти. Аж ось неждано — Господи!... — спостерігає, як з гущавини сотника висуває ся — русалка. У неї широкі плечі і румяне лице сїльскої дівчини, цьвіт калини затканий за ухом... Ступала широким кроком по широких косатцях, а в руках несла сувій моченого полотна і — праник. Хоч не всї подробиці єї зверхного вигляду відповідали описам богинь і пів-богинь, та він приняв єї за русалку, а кілька хвилин доволї було для него, щоб навязати з нею знакомість. Знакомість була близька, а проте зістала так далека, що навіть імени русалки не знав. Тодї знав, але тепер не пригадав би єго собі, нехай тут єго і зараз четвертують! Що-до єї становища суспільного, то тямив, що оно було найнизше, яке може тілько бути на сьвітї. Стрічав єї кілька днів поки був на селї завсїгди серед калин, давінків, щиглів, межи двома блакитами — небес і води. „Не я був винен, а лелія винна".

Заслуханий в ведену справу медик почув несподівано над самим ухом вишептаний запит:

— Консиляре, чи не міг би ти пригадати собі, кілько буде тому менше-більше років, як ми разом пробували у мого брата на селї?

Дуже здивований медик з чемности й доброти відповів:

— Дуже радо! Буде тому так вісімнацять, девятнацять, двацять років певно!

— А до біса! — шепнув меценас і єго лагідні очи глянули переляканo. Не диво що й переляканий ся і аджеж він віддавав ся гадкам, не відповідним анї до місця, анї до пори, анї до сповнюваної чинности. З засоромленем замітив також, що раз на все пропустив мимо уха цїлий наконечний уступ акту і що замість голосу секретаря лунали вже на палаті голоси сьвідків, що складали свої зізнання. А позаяк Хохлик відлетів з єго голови, то єму вернула ся спромога зібрати увагу на тім, що діяло ся в палатї.

(Дальше буде).

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Сим доносить ся, що на шляхах Гадікфальва-Бродина і Карльсберґ-Путна застановлено рух поїздів товарових аж до відкликаня. — Поїзди особові переходять дальше без перешкоди.

Телеґрами.

Відень 10 грудня. Wien. Allgem. Ztg. доносить з Будапешту, що послїдна конференция поміж дром Кербером а Селем не привела до нїякої зміни в угодових переговорах.

Відень 10 грудня. Вчера нараджував ся др. Кербер з ґр. Ґолуховским, а відтак був на довшій авдиенциї у Цїсаря.

Мадрид 10 грудня. Вчера відчитав президент міністрів Сільвеля в палатї послів і в сенатї королївский декрет розвязуючий парлямент.

Будапешт 10 грудня. Засновало ся тут мадярске товариство, котре має розпочати борбу против немадярских народностий Угорщини.

Букарешт 10 грудня. Зачувати в тутешних дипльоматичних кругах, що цар Николай має на весну відвідати короля Кароля.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозинського — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).